

Jaromir Nohavica, Ustokost

Lttam egy stkst, az gboltot vgta t,
dalolnk neki, de hirtelen tovbb lt.
Eltnt, mint dmvad az erd szlben,
nem hagyott itt mst, csak aranypnzt szememben.

Aranypnzt eldugtam reg tlgy tvben,
ha jra vissza jn n rgen nem lek,
mi rgen nem ljk mr ggs letnk,
dalolnk neki, de csak gy elreplt.

A vzrl, a rtrl erdr,
hallr´l, ki mindenkit meggytr,
a szvrl, a vrll csalsr´l,
s mindenrl amit mg nem ltott.

Az gi lloms vagoncsengsb
Kepler r sztrta trvnyt az gnek,
kereste mg rtallt a csillagok tengern
titokra mi az´ta vllunkat terhel,
a legnagyobb legrgibb természet trvnyt,
hogy az emberbl csak ember szletk,
gykr az gakkal tlgyfban teljesl
rtelmnk vre a kozmoszban sztterl.

Lttam egy stkst akr egy relif,
egy mvsz kezbl, aki mr rg nem l,
szlltam fel az gbe tn megrinthelem,
szgyenben az szzes ruhmat levettem,
mint Dvid szobra fehr mrvnyb´l
lttam s nztem fel nztem fel a srb´l,
nem vagyunk ml´k r, hogy felemeljenek
dalolnk neki, de csak gy elment.

A vzrl a rtrl erdr,
hallr´l, ki mindenkit meggytr,
a szvrl, a vrll csalsr´l,
mindenrl amit mg nem ltott.